

TEKST 81: William af Tyrus om pilgrimmenes situation i 1070'erne

Den kristne ærkebiskop og krønikeskriver, William af Tyrus (1130 – 1186) skrev et værk om Jerusalems historie, der bl.a. omhandler tiden før og under korstogene. William af Tyrus beskriver bl.a. tyrkernes erobringer og hærgen i 1070'erne samt de konsekvenser deres erobringer havde for de kristne indbyggere og kristne pilgrimme.

Midt i disse tiders lumske farer, skete det, at talrige grupper af grækere og latinere ankom til byen [Jerusalem] efter i fjendtlige lande at have risikeret døden i tusinde former. De var kommet for at bede ved de ærværdige steder, men vogterne af portene nægtede dem adgang, indtil de havde betalt det guldstykke, der var fastsat som tributafgift. Men de, der havde mistet alt på vejen og kun med yderste vanskelighed var ankommet til fysisk sikkerhed ved deres længe så eftertragtede mål, havde intet at betale tribut med.

Således skete det, at mere end et tusinde pilgrimme, der havde samlet sig foran byen for at afvente det privilegium at komme ind, døde af sult og nøgenhed. Disse mennesker, levende som døde, var en utålelig byrde for de stakkels borgere. De forsøgte at holde liv i dem, der overlevede ved at give dem de fødevarer, de kunne. De gjorde også en indsats for at begrave de døde, selv om deres egne problemer oversteg deres styrke. De pilgrimme, der havde betalt den sædvanlige tribut og fået tilladelse til drage ind i Jerusalem, påførte borgerne et endnu større ansvar. For der var fare for, at de, når de i deres iver uforsigtigt vandrede rundt for at besøge de hellige steder, ville blive spyttet på eller slået på, eller, værst af alt, i smug kvalt til døde. Derfor, da pilgrimmene skyndte sig til de hellige steder, fulgte borgerne dem i broderlig venlighed. Ængstelige for deres liv og sikkerhed og fuld af frygt for at nogle uheldige ulykker skulle overgå dem, håbede de på denne måde at kunne forhindre sådanne uheld.

Der var et kloster i byen, som tilhører folket fra Amalfi, og kaldes latinernes St. Maria, hvilket det bliver kaldt endnu. Tæt herpå var der også et hospital med et beskedent kapel til ære for den salige patriark af Alexandria, Johannes Eleemosynarius [Almissegiveren]. Det var under ledelse af abbeden af det førnævnte kloster. Her blev der til enhver tid givet hjælp til de stakkels pilgrimme, der ankom under sådanne omstændigheder, idet udgifterne afholdtes enten af klostret eller af bidrag givet af de troende. Knap en ud af tusinde pilgrimme, der kom, var i stand til at sørge for sig selv. Mange havde mistet deres rejsepenge, og var så udmattede af frygtelige strabadser, at de knap nok var i stand til at nå deres bestemmelsessted i sikkerhed.

J. M. Rosenløv: *Kalifatet – Dets ekspansion og det muslimske herredømme i Palæstina og Syrien* (2014)

Historia rerum in partibus transmarinis gestarum I.7-10. Her efter E. A. Babcock (overs.): *A History of Deeds done Beyond the Sea*, I-II. New York 1976. I:79f.